

Gjerne uden videre nedlægge, overpløje eller gøre ved, hvad de ville. Der har man altså det samme, i hvert Tilfælde efter en juridisk Opfattelse, man har de offentlige Stier, dem, der ere paa Stiregulativerne, de private Stier, der kun ere for de private Gjere, og det meget store Antal Stier, som ikke staa paa Stiregulativerne, men som dog ere aabne for den almindelige Færdsel, og om hvilke alle i det daglige Liv sig, at de ere offentlige Stier; men naar denne Ændring bliver foretagen, ville de upaatvivelig ikke kunne kaldes offentlige Stier i juridisk Forstand. Jeg vilde anse det for meget ønskeligt, om Udvalget vilde tage dette Punkt under fornøjet Overvejelse. Jeg tror, at det vilde være heldigere at blive staaende ved Lovforslaget, der rammer den egentlige Tanke og hvorved man naar det praktiske Formaal.

Griffen: Jeg talter det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) for den Motivering, han har givet af Ændringsforslaget under Nr. 14, og jeg skulde heller ikke have taget Ordet nu, efter at han har talt, derjom der ikke var fremkommet et Par Udtalelser af den ærede Ordfører og den ærede Minister. Den ærede Ordfører udtalte, at Retten til at nedstykke Hunde vilde blive illusorisk, hvis Ændringsforslaget under Nr. 14 vedtoges, og den ærede Minister udtalte, at det vilde være umuligt at faa et saadant Bevis, som dette Ændringsforslag forudsætter. Jeg kan ikke andet end være uenig, ikke blot med den ærede Ordfører, men ogsaa med den ærede Minister. Udvalgets Flertal tilsigter paa ingen Maade at ville staae de Hunde, som virkelig gøre stor Skade omkring paa Markerne, ikke alene paa Vildtet, men mange Gange ogsaa paa Kreaturerne, det har virkelig været vor Hensigt at forme Forslaget saaledes, at disse Hunde kunde rammes. Men naar disse to Udtalelser gaa i Retning af, at det hele vilde blive illusorisk, hvis denne Undtagelse kan gøres, saa skal jeg begrunde, hvorfor jeg ikke tror det. Jeg tror, at enhver Jæger paa den Egn, hvor han fører Jagt, meget godt ved endog Tallet paa de Hunde, som strejfe omkring paa egen Haand, og i hvert Tilfælde kan han lære dem at kende. Men ikke blot Jægerne kunne lære dem at kende; naar vi huske paa, at Fjoll færdes ikke blot i Høstet, men ogsaa i Kornhøstet og efter Høsten bag Bløven, saa er det simpelt hen umuligt, at ikke enhver af den Slags Hunde maa blive opbaget, saaledes at man kan sige, at den Hund har jaget et Stykke Vildt

saa og saa langt paa det og det Sted o. s. v. Vi forudsætte ikke en Gang i vort Ændringsforslag, at de skulle have gjort Skade, vi sige kun, at naar saadanne Hunde forulempe Kreaturer, Vildt eller Fjertræ, skulle de kunne nedstykkes, og der skal ikke en Gang føres Bevis, for den jagtberettigede nedstykder en saadan Hund, paa ingen Maade, naar blot et Par Mænd sige: den Hund har øvet den og den Bedrift, tør jeg som jagtberettiget nedstykke Hunden, og er vedkommende Gjer saa ikke tilfreds, møder jeg med Bevis. De ville se, mine Herrer, at efter min Opfattelse er det ikke Hensigten at ville stærme den Slags Hunde, men vi ville ganske vist gerne have draget en Grænse mellem disse Hunde og de fredelige og uskyldige Hunde. Nu er der dog vel ingen, der vil nægte, at der er mangfoldige Familier, der have en Hund, de holde uhyre meget af ude paa Landet baade ved Smaastederne og Gaardene, og man ved ogsaa, at det er umuligt at holde en saadan Hund inde paa egen Grund, hvor Have grænser til Have og Mark til Mark. Disse Smaahunde gøre deres Runde paa andres Grund, og det vilde dog være haardt, fordi en Mand har lidt imod en anden, at han derfor skulde have Lov til at nedstykke en saadan Hund. Jeg vil henstille til de Herrer, som have størst Interesse for denne Lov, og som selv have en saadan Hund, de holde af, ikke blot ude i Marken, men ogsaa inde, om De vilde være glade, hvis De fik en saadan Hund skudt ned, uden at der var det mindste Bevis for, at den havde gjort nogen som helst Skade. Nu ville De maaske svare: Ja, men alle dele Skæbne. Ja, ganske vist, det gøre de. De vilde sige: Bore Hunde ere lige saa udsatte som de andres. Ja, det ere de; men der er den store Forskel mellem dem, der have den store Interesse af Loven, som eje de store Jagtdistrikter, og saa Smaafolk paa Landet, at de første i Reglen bo saa langt inde paa deres Jagtdistrikt, at Hundene meget sjældent komme uden for Grænsen, komme de uden for den, ere de i Reglen ledsgagede af Mennesker. Men som jeg nylig sagde, hos os er Forholdet ganske anderledes; daglig gaar et saadant lille Dyr fra det ene Sted til det andet i den nærmeste Omegn, og selvfølgelig er det udsat for at blive skudt. Derfor vil jeg paa det varmeste anbefale at stemme for dette Forslag. — Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at det ikke var heldigt affattet. Det har Flertallet ikke været blind for, at det muligvis heller ikke er; det skulde have været skudt ind paa et andet Sted henimod Slutningen af første Linie, og saa faldt Slutningen af